

myndighed, den allerede har efter den nugældende Lovgivning, vil fritage enkelte Stykker for Skovvang, er en anden Sag; derimod har jeg Intet at indvende. — Jeg maa dernæst gjøre en lille Bemærkning til den ærede sidste Taler (A. Hage). Han siger, at naar man kommer i Hede ved en Auction, vil man opflammes til at byde, men jeg vil dog spørge, om det ærede Medlem ikke har lagt Mærke til, at der mange Gange fremkommer Kulde ved en Auction. Naar der kun møder faa Aebhavere, er det muligt at indgaae en Overeenskomst; man kan ikke kalde det en Sammenrottelse eller et Mytteri, men disse Overeenskomster finde Sted baade ved Auctioner og Vicitationer, idet man bliver enig om ikke at byde, hvad man egentlig vil give. Jeg troer, at det paa den Maade let kan hændes, at det Bud, som tidligere er gjort privat, ikke opnaaes, og at den samme Mand, der har gjort Budet privat, ikke engang vil gjøre det ved Auction, naar han seer, at Mistillid fra Lovgivningsmagtens Side er Skyld i, at han ikke kan faae Eiendommen for sit tænganggjorte Bud. Noget Saadant har fundet Sted, saavel ved Auctioner som ved Vicitationer, og det vil ogsaa let kunne stee i Fremtiden. — Der er et Udtryk i § 3, som jeg for mit Vedkommend bestemt maa holde paa, og det er det, at der kun bør finde Salg Sted, naar der opnaaes en Kjøbesum, der staaer i et for Statskassen fordeelagtigt Forhold til den rene Indtægt osv. Det er det eneste Holdepunkt, jeg troer, man kan tage for slige Salg. Vil man ikke indrømme Regjeringen den Tillid, at den vil vide at handle berester, beklager jeg det, men jeg troer ikke, man vinder Noget ved at fremtvinge en Auction. Der kan nævnes ikke saa faa Auctioner, eller i alt Fald enkelte, hvorved man ikke har været heldig, og muligvis vil Finantslovens Behandling her i Thinget give Leilighed til at komme lidt ind paa denne Sag i et enkelt Tilfælde. I ethvert Fald skal jeg tillade mig at tilraade, at Regjeringen beholder Ret til at afhænde underhaanden og ikke ubetinget skal være bunden til at afhænde ved Auction.

Finantsministeren: Der er rettet det Spørgsmaal til mig, om det var Hensigten at

følge disse Skove uden eller med Skovvang. Jeg skal dertil svare, at Meningen selvfølgelig er den, at Skovene sælges saaledes, som Staten nu besidder dem, og i Henhold til den i Landet bestaaende Lovgivning. Jeg troer ikke alene, at dette ligefrem følger af Sagens Stillning — idetmindste vilde jeg ikke ansee det for passende, om Staten vilde forsøge paa at indvinde en Fordeel, som man ifjor nægtede de private Skoveiere —, men idet jeg i det Hele ogsaa skal erklære mig som Skovven, forekommer det mig tillige, at det vilde være lidet rigtigt af Staten netop at give Anvisning paa at bortkugge disse Skove, hvilket naturligtvis vilde stee, naar de solgtes uden Skovvang, idet alle Speculanter i denne Retning da vilde kaste sig over disse Salg og vilde kunne give en Priis, som intet andet Menneffe vilde være istand til at give. Jeg retter mig altsaa i den Henseende efter, hvad der er Lands Lov og Ret, og som Følge heraf vil Sagen vistnok stille sig saaledes — som ogsaa antaget af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts Bde Valgkreds (A. Hage) —, at jeg sælger de store Skovstrækninger som Fredslov, og da navnlig de under Nr. 1 og 2 opførte, muligens ogsaa nogle af dem, der ligge paa den nordlige Spids af Falster. Spørgt er der med Hensyn til de mindre Skovstykker indledet Underhandlinger med Indenrigsministeren om, hvorvidt der fra hans Side er Noget til Hinder for, at de sælges uden Fredslovsforpligtelse, og de ville derfor blive oppraabte alternativt, enten med eller uden en saadan Forpligtelse, forsaavidt Indenrigsministeren maatte mene, at han paa sit Ansvar kan give sit Samtykke dertil. Dette er fuldstændigt klart efter Lovforslaget, og jeg troer ikke, at der i denne Henseende er nogen som helst Tvivl; thi skulde Skovene have været solgte uden Fredslovsforpligtelse, maatte det have staaet der. Med Hensyn til to af dem er det udtrykkeligt bemærket i Motiverne, at de ere medoptagne, fordi man ønskede en ny, almindeligere Bemyndigelse end den, der haves efter Loven af 12te Marts 1851, hvori Estebjerg Skov og Ledøje Plantage med Hensyn til Salg ere stillede til Finantsministerens Raadighed, men med Fredslovsforpligtelse; dette var udtrykkeligt tilføjet. Grunden, hvorfor de ere optagne her,